

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J.**, s.r.o., so sídlom v B., zastúpeného **C.**, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v B., proti žalovanému **K.**, spol. s r.o., so sídlom v B., zastúpenému JUDr. **J. H.**, advokátkou v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 29/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 13. mája 2010 sp. zn. 14 Co 143/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 26. februára 2010, č. k. 13 C 29/2010-69 nariadil odporcovi, aby nehnuteľnosti, bližšie špecifikované vo výroku uznesenia, vedené v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, zapísané na LV č. X., v kat. úz. P., nepredal, nedaroval, nezamenil, ani inak nescudzil, nezaťažil akýmkoľvek právom tretej osoby a tiež inak s nimi nenakladal, a to až do rozhodnutia vo veci samej. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť podať v lehote 30 dní od doručenia uznesenia o nariadení predbežného opatrenia návrh na začatie konania vo veci neúčinnosti právneho úkonu. Žalobcovi náhradu trov konania o nariadenie predbežného opatrenia nepriznal. Dospel k záveru, že je tu nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy spočívajúcej v možnosti žalovaného ohroziť zákonnú možnosť žalobcu domáhať sa uspokojenia jeho pohľadávok z rozhodcovských rozhodnutí, ak by sa žalovanému neobmedzilo právo s nehnuteľnosťami v uvedenom smere disponovať. Obavu, že žalovaný nehnuteľnosť ďalej prevedie, zakladá aj skutočnosť, že žalovaný a jeho sesterská spoločnosť

K., spol. s r.o., už v minulosti počas trvajúceho exekučného konania dotknuté nehnuteľnosti previedli. Konateľom oboch spoločností je Ing. K. K. a je opodstatnená domnienka žalobcu, že neexistuje žiadna záruka, že žalovaný nebude v podobných prevodoch pokračovať aj po začatí konania vo veci samej.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 13. mája 2010 sp. zn. 14 Co 143/2010 na odvolanie žalovaného uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Zistil, že návrhom podaným na súd 9. apríla 2010 sa žalobca domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej 16. februára 2009 medzi spoločnosťou K., spol. s r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 10. marca 2009 pod č. V. a predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeným v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu, zapísané na LV č. X., v kat. úz. P., ktorých výlučným vlastníkom je v súčasnosti žalovaný. Zhodne s názorom prvostupňového súdu dospel k záveru, že v danom prípade boli a sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia. Žalobca osvedčil listinnými dôkazmi založenými v spise existenciu personálneho prepojenia osoby jeho dlžníka (K., spol. s r.o.) s nadobúdateľom vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam (žalovaným). Súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že nie je rozhodujúce, či je pohľadávka žalobcu vykonateľná, keďže pre odporovanie právneho úkonu postačuje existencia vymáhateľnej pohľadávky, t.j. pohľadávky, ktorá sa dá uplatniť na súde. Dospel k záveru, že je daná dôvodná obava, že prevod vlastníckeho práva môže byť znovu uskutočnený, a teda že nariadenie predbežného opatrenia je v tomto prípade vhodné a primerané opatrenie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodnosť dovolania videl v tom, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Krajský súd nezohľadnil to, že žalovaný so spoločnosťou K., spol. s r.o. predmetnú kúpnu zmluvu uzavrel len z dôvodu, že sám realizoval výstavbu bytových domov v lokalite S., ktorých výstavba bola financovaná z úverových prostriedkov poskytnutých Č. a.s., ktorá pre zaistenie úveru požiadala okrem iného o zriadenie záložného práva na nehnuteľnosti vedené na LV č. X. vo vlastníctve žalovaného. Žalovaný však nie je dlžníkom žalobcu. Rozhodnutie o predbežnom opatrení voči žalovanému je neprimerané. Navyše je vydané v rozpore s § 74 ods. 1 O.s.p., pretože v danom

prípade vôbec nie je potrebné, aby boli pomery medzi účastníkmi dočasne upravené, a už vôbec nie je daná obava, že prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia bude ohrozený. Žalobca totiž voči žalovanému neviduje žiadne finančné, prípadne iné majetkové nároky. Postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu boli porušené § 1, § 3 a § 6 O.s.p., a preto je ako také nezákonné, nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.), a to bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania sa posudzuje podľa ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúcemu uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na poklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie prvostupňového súdu o predbežnom opatrení, nie je v zmysle § 239 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., v zmysle ktorého je dovolací súd povinný vždy skúmať, či konanie pred odvolacím, respektíve aj prvostupňovým súdom nie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 O.s.p., skúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (rozhodlo sa vo veci ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konanie, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Dovolací súd však existenciu niektorej z vyššie uvedených väd v konaní nezistil.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania žalobkyne proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech, a právo na náhradu trov dovolacieho konania mu teda nevzniklo. Úspešnému žalobcovi dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho

konania a žiadne trovy dovolacieho konania mu ani nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková